

Irena Mondeková

Českokrumlovské minipovídky

Irena Mondeková

ČESKOKRUMLOVSKÉ
MINIPOVÍDKY

NÁPAD

U Matesa bylo skoro prázdno. Žádný div, těsně před Vánoci. Několik štamgastů, kteří neměli rodinu anebo potřebu shánět dárky, cucalo z půllitrů Svijany a mastilo karty.

„To je dost, že deš, vole,“ přivítal Tomáš Reného. „Kde si tak dlouho?“

„Čekal sem, až ségra pude pryč, abych moh prohledat její pokojík. Ale mám všechno, čtvrtky i silnou fixu. Až na to přijde, zabije mě.“

„Co si dáte, mládenci?“

Rozpačitě na sebe koukli tmavýma očima. Servírka se jim líbila, oběma. Chodili sem i kvůli ní.

„Dddvkrát čaj s rumem, prosím,“ vytlačil ze sebe Tomáš.

Když odešla, zaštrachal René po kapsách zimní bundy, zavěšené přes opěradlo židle. Vydechnul úlevou. Položil před sebe mobil, pár větších mincí a řekl: „Na to snad eště máme.“

„To sme to dopracovali, vid’,“ zeptal se s otázkou v hlase Tomáš. Myslel to vlastně doslova. A zase to bylo na tapetě. O ničem jiném poslední dobou už ani nehovořili.

U firmy Hrubeš – Barvy – laky sehnali brigádu, samozřejmě nelegálně. Zaměstnat je nechtěl nikdo. Do telefonu bylo práce dost. Když přišli osobně, tak to místo bylo obsazené. Paní Hrubešová vedla obchod a její manžel partu malířů a natěračů. Přes léto dostal velkou zakázku, vymalovat novostavby satelitu u Lipna. Nabral brigádníky,

jen na půl roku a načerno. Oba nedoučení truhláři byli vedeni na pracáku a právě tam, na nástěnce, visela Hrubešova nabídka. Pracovní smlouvy se od něj nedočkali. Kdyby jen to!

Naučili se pracovat s válečkem, štukovat, natírat. Uklízet po firmě Barvy – laky. Toho si užili snad nejvíc. Čtyři měsíce Hrubeš platil. Poslední dva už ne. Věřili do poslední chvíle, že to vyrovná, až dostane prachy od Holanďanů, o kterých mluvil už dříve. Jak se ukázalo, byli hodně naivní.

„Voléé, viš co, nemam ani na vánoční dárky. Kvůli tomu hajzlovi. Podívej, co mi včera napsal,“ schoval do kapsy drobné a strčil kamarádovi telefon pod nos:

Nic ti nedlužím. Přestaň otravovat, nebo si to odskáčeš. Hrubeš.

„Holanďany určitě dávno vyinkasoval, a poslední dvě vejplaty už nám nedal. Puč mi ten mobil,“ začal Tomáš vytukávat odpověď.

Socijálku to bude zajímat, i živnost'ak, to si pyš.

„Mama se ptá, kdy dám na jídlo. Nejmenší ségře Angelice sem slíbil, že jí Jéžišek přinese bárbinu. Já se z toho poseru,“ kroutil hlavou, jako by tím mohl něco zvrátit. Pípla esemeska.

Běž si ztěžovat třeba na hlavní nádraží, magore, v životě sem tě neviděl.

Přečetl to nahlas.

„Zabiju ho! Dřeli sme pro něho, bílili, natírali, lakovali. Soboty, neděle. Dyk, koukni, nechal sem tam ruce!“ vyložil na stůl mozolnaté dlaně.

„Já je mam doted'ka to samý. Hele, vybal ty věci.“

V rozpacích seděli nad první bílou čtvrtkou á čtyři. Měli jich celý štos. Tom vytáhl černou fixku a s vyplazenou špičkou jazyka začal psát.

Servírka přišla pro prázdné hrnky od grogu. Věděla, o co jde, poslední dobou tam probírali pořád to samé.

„Tady máš hrubku, mladej, oprav si to,“ ukázala na písmeno Y.

„Ddík,“ zakoktal se Tom jako vždy, když mluvil s nějakou pěknou dívkou. Nevěděl, kam s očima.

Zastrčila za ucho dlouhý pramen vlasů a usmála se.

„Já vám, kluci, pomůžu, stejně tu nejsou skoro žádní zákazníci. Jo, sem Jana. Na základce ste byli dva járy pode mnou.“ Sedla si na prázdnou židli k jejich stolu. „Tak - co tam napíšeme?“

Druhý den ráno šla Jana do práce kolem obchodu HRUBEŠ – BARVY, LAKY.

Na všech nárožích byly vylepené cedule, u kterých se kolemjdoucí zastavovali a četli:

**HRUBEŠ BARVY - LAKY JE VYDŘIDUCH
A OTROKÁŘ!!!**

NEZAPLATIL NÁM ZA POCTIVOU PRÁCI.

T.Ž. a R.B.

V deset se kluci sešli U Matesa.

Dali si čaj bez rumu. Seděli se svěřenými hlavami. Teď v zimě neseženou ani tu brigádu.

Tomášovi zapípal mobil – rozklikl si SMS zprávu:

Když HNED sundáte VŠECHNY ty cedule, můžete zajít k manželce do krámu, nějak se dohodneme. Hrubeš

René si s Tomem plácnul tak, že se tlesknutí rozlehlo prázdným lokálem. JÓ!

„Slečno Jano, pojdte se kouknout, co nám pan podnikatel napsal,“ přivolal Tomáš servírku. Snad poprvé v životě se vůbec nezakoktal!

„Pro dnešek máte čaj gratis. Měli jste, kluci, dobrej nápad,“ usmívala se na ně jako v nejkrásnějších snech. „Běžte, než si to Hrubeš rozmyslí.“

Ve výlohách blikala výzdoba a na náměstí vánoční strom. Třpytivé řetězy poutaly město od lampy k lampě.

Kluci vyšli z Hrubešova obchodu.

„Neviš, vole, kde prodávaj ty bárbíny?“

René máchl neurčitě rukou. „To najdem, pod’.“

JABLÍČKA

Někdo z nájemců v kolonii zahrádek položil na parapet staré ženy pár jablíček. Scvrklých, přešlých prvním mrazíkem.

Pokaždé, když jde k oknu, jako by uslyšela jeho hlas:

„Sákra – nevtvírej! Číhaj na zahradě. Když uviděj skulinu, vlezou nám do bytu.“

Občas přešel ke kuchyňské lince a vytáhl největší nůž, který tam momentálně byl, a významně jej položil na kostkovaný ubrus.

V takových chvílích nenápadně vložila do kapsy zástěry klíč od domku a mobil. V dusnu dlouho nevětrané kuchyně sledovala každý pohyb jeho rukou.

Zvykla si odkývat mu „nebezpečné“ postavy tam venku. Prý neměly co jiného na práci, než vlézt oknem nebo dveřmi k nim domů. Nechtěla se dohadovat, rychle se rozčílil. Přivolávala vzpomínky na dobu, kdy si rozuměli. Byl dřív a měl ji rád, i dnes už dospělé děti.

Představovala si, co zase její pětasedmdesátiletý manžel asi vidí. Říkal něco o dírách, co z nich vylejzaj lidi bez tváří. Přitom ti venku byli jen obyčejní zahrádkáři, znali se léta.

Když to, co se u nich v kuchyni nikdy nevyslovilo, na něj jednou za čas přišlo, číhal u schránky pečlivě zamčených dveří a letáky vybíral v rukavicích. Hned je házel do kamen. Vítězoslavně volal:

„Vidíš, jak hořej! Kdyby nebyly napuštěný plynem, tak by tak rychle nehořely!“

Párkrát ve strachu utekla před dům a zamkla zvenku. Mlátil do dveří a řval, že skočí. Okno je v přízemí, a tak by se mu nic vážného nestalo.

Když naposledy doma řádil, odvezla ho rychlá do špitálu a pak zůstal na eldéence. Už se nevrátil.

Opřela dlaň o stále stejný igelitový ubrus. Došourala se k lince a vyndala nožík a misku. Žuchla na zadnici, až zapraštěla židle. Kolena ji nechtěla nosit.

Stahovala z jablíček na jeden zátah dlouhé slupečné hady. Slípkám na přilepšenou. Neměla ve zvyku plýtvat.

Pootevřeným oknem slyšela hovory zahrádkářů o letošní úrodě. Celý den sklízeli listí a sbírali spadaná jablka.

Rozkrojila první holátko bez slupky a řekla:

„Vidíš, hvězdička... budeš dlouho živ.“